

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag vieren wij de Heilige Drie-eenheid van God.
In het Latijn heet dat zo mooi zondag Trinitatis.
Maar wel een vrij moeilijk begrip.
Daarom wil ik mijn preek vandaag eens beginnen
met een iets ander beeld van God.
Namelijk: God 'als een zon'.
Ik vind dat zelf altijd een heel erg mooi beeld.
God 'als een zon'.
In een van de psalmen staat dat ook letterlijk zo geschreven:
'God is als een zon.'

Nou, iedereen geniet natuurlijk van de zon.
Als de zon schijnt wordt iedereen blij.
De zon geeft warmte, gezelligheid.
Je kunt weer naar buiten.
De zon geeft licht.
De zon geeft energie.
De zon is goed voor je lichaam.
Kortom, iedereen geniet van de zon.
Wat is het dan mooi dat
onze God is 'als een zon'.

Maar toch moet je ook wel eens
een beetje oppassen met de zon.
Ik weet nog goed dat ik als klein jochie
met mijn grote broers en zussen
voor het eerst in de zomer weer eens gingen zwemmen.
En ik wilde die dag meteen helemaal bruin worden.
Nou, vergeet het maar.
Toen ik weer thuis kwam was ik vuurrood.
Helemaal verbrand.
Zo rood als een kreeft.

En heeft u zich ooit wel eens gerealiseerd
dat wij niet zo maar 'in' de zon kunnen kijken.
Natuurlijk kijken we 's ochtends even naar buiten
of de zon al schijnt.
Maar 'in' de zon kijken kunnen we niet.
Dat realiseerde ik mij voor het eerst
bij de laatste zonsverduistering.
Dat was in 1999.
Dan schuift de maan, overdag, voor de zon langs.
En dan wordt de zon overdag dus even
helemaal verduisterd door de maan.
Maar zelfs dan nog werd je gewaarschuwd:
Kijk niet zo maar in de zon.
Want zelfs als je in die verduisterde zon zou kijken
dan nog zouden je ogen ernstig beschadigd kunnen worden.
Tot blindheid toe.

In de eerste lezing hoorden we
hoe Mozes iets van God mocht ontdekken.
Als een vuur.
Nou, een vuur lijkt toch ook een beetje op de zon.
Mozes was in de woestijn en ziet ineens
een braamstruik in vuur en vlam staan.
Maar wonderlijk genoeg
verbrandde de braamstruik niet.
Nou, dat wilde Mozes wel eens van dichtbij zien.
En dan komt er ineens vanuit die braamstruik een stem:
'Mozes, Mozes, kom niet dichterbij,
want de plaats waarop gij staat, is heilige grond.
Ik ben God.'

Mozes mocht dus iets van God ontdekken,
maar ook weer niet te dichtbij komen.
In de eerste lezing stond het zo:
'Heeft een volk ooit een God
uit het vuur horen spreken zoals gij
en daarbij het leven behouden?'

Dat wil zeggen:

Normaal gesproken zou iemand niet meer
in leven kunnen blijven,
als hij God van zo dichtbij zou ontmoeten.
Net zo onmogelijk als het kijken in de zon.
Maar nu mocht Mozes toch God even ontmoeten
en toch in leven blijven.

In de tweede lezing ligt het accent
op de nabijheid van God.
Want in het Nieuwe Testament
komt die heilige God wel heel dichtbij
in zijn Zoon Jezus Christus.
En zo leert Jezus ons dat wij die Heilige God,
toch ook gewoon Vader mogen noemen.
En zelfs heel vertrouwd: Abba.
Wij zouden zeggen, Pappa.

Toen ik in Amsterdam woonde,
woonde er naast mij een buitenlands gezin.
En dan hoorde ik hun zoontje de hele dag roepen:
"Abba, Abba."
En eerst dacht ik: wat hoor ik toch de hele tijd?
En toen realiseerde ik mij ineens:
Och, maar dat is dat woordje 'Abba'.
Een jongen die om zijn vader roept.

Als ik vandaag iets mag zeggen
over de Drie-eenheid van God,
dan wil ik vooral iets zeggen over
aan de ene kant de heiligheid van God.
Zoals we God in het Oude Testament ontmoeten.
En aan de andere kant ook iets over de nabijheid van God.
Zoals we God in het Nieuwe Testament ontmoeten.
Want God is ook mens geworden.
In Jezus Christus zien we
hoe die heilige God mens werd.
Gewoon geboren in een stal in Bethlehem.

Kan het nog dichter bij?
En zelfs in een kribbe, een voerbak voor dieren.

Maar tegelijk blijft God dus toch ook nog altijd
een heilig God.

Dat contrast doet mij altijd denken aan
Koning Willem Alexander en zijn vrouw Maxima
en hun drie dochters.

Die dochters zullen gewoon tegen hun ouders zeggen,
pappa, mamma.

En er zal ook wel eens een ruzietje zijn,
om maar iets te noemen.

Maar hun ouders zijn natuurlijk ook altijd nog wel:
de Koning en de Koningin.

Ik weet niet of u onlangs het interview hebt gezien
bij gelegenheid van de 50e verjaardag van Maxima.

Een geweldig mooi interview, vond ik.

Maar wel koninklijk.

Alleen al zoals de interviewer, Matthijs van Nieuwkerk
het paleis binnen ging.

Dat prachtige paleis Huis Ten Bosch in Den Haag.

Helemaal gerestaureerd en smaakvol opnieuw ingericht.

Ja, dat ademt allemaal vorstelikheden.

Ik had gevoel dat zelfs Matthijs van Nieuwkerk
een beetje onder de indruk was
dat hij de koningin mocht interviewen.

Daarom zullen wij God nooit helemaal kunnen begrijpen.

Hij is Koning, een heilig Koning.

Maar Hij is ook heel dichtbij, Abba, Vader.

En ook de heilige Drie-eenheid

zullen wij nooit helemaal kunnen begrijpen.

En dat is ook goed.

Dat moet ook een geheim blijven, een mysterie.

Misschien geldt dat ook wel voor ons zelf
en voor onze naaste medemens.

Wij zijn geschapen naar Gods beeld en gelijkenis.
En zo zijn wij aan de ene kant elkaar nabij.
Maar onze naaste blijft ook altijd een ander.
In die zin een geheim, een mysterie.
En dat maakt een ander mens juist ook zo mooi.
Zo uniek.
Zo heilig.
Een geheim dat zich alleen in liefde
laat ontdekken.
Denk daarom niet te snel dat u een ander wel kent.
En zeker, oordeel daarom nooit te snel over een ander mens.
Weet dat een ander mens ook altijd iets
van het geheim van God in zich draagt.
Net zoals u zelf!
Amen.